

Άγιος Σεραφεΐμ Αρχιεπίσκοπος Φαναρίου και Νεοχωρίου ο θαυματουργός

/ Γνώμες

Τὰ Ἄγραφα δὲν ἀνέδειξαν μόνον ἄρματωλοὺς καὶ κλέφτες ἀλλὰ καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος καὶ ἁγίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτη θέση κατέχει ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεΐμ, Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὁ θαυματουργός, μία ἀπὸ τὶς μεγάλες καὶ ἁγίες μορφές τῶν Ἑλλήνων νεομαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Πεζούλα τοῦ Δήμου Νεβροπόλεως, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ χωριά τῆς λίμνης Πλαστήρα, ἓνα ἀπὸ τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν Καρδίτσα χωριά τῶν Ἀγράφων, τὸ ὁποῖο ἀπέχει 42 χιλιόμετρα ἀπὸ αὐτήν. Πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε, δὲν γνωρίζομε· πάντως περὶ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦταν Σωτήριος. Οἱ γονεῖς του, Σωφρόνιος Ἀθανασίου καὶ Μαρία, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι χριστιανοί, προσπάθησαν νὰ ἀναθρέψουν τὸν μικρὸ Σωτήριο «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ' 4). Χωρὶς νὰ γνωρίζουν πολλὰ γράμματα, ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὸ καλὸ τους παράδειγμα ἔκαναν τὸ παιδί τους ν' ἀγαπήσῃ τὸν Χριστό. Τὸν δίδαξαν νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, νὰ μὴ ζητᾷ τὴν φθαρτὴ δόξα, οὔτε νὰ ὑποχωρῇ σὲ τὶς ταπεινές καὶ ἁμαρτωλές ἡδονές καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ μικρὸς Σωτήριος μετὰ προσοχῆς ἄκουγε τὶς συμβουλές τῶν γονέων του, τοὺς σεβόταν καὶ τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ. Ἐπίσης, ἦταν ὑπάκουος καὶ στοὺς μεγαλυτέρους τοῦ χωριοῦ καὶ πρόθυμος νὰ κάνῃ διάφορα θελήματά τους. Ἰδιαίτερώς σεβόταν τοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς.

Τὰ πρῶτα γράμματα διδάχθηκε στὸ σχολεῖο τῆς Μικρῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου

Παντελεήμονος, κοντὰ στὸ χωριό του, καὶ ἀναδείχθηκε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐπιμελοῦς μαθητῆ. Διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα: τὸ Ψαλτήρι, τὴν Ὀκτώηχο καὶ τὸν Ἀπόστολο. Προπαντὸς τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ ἄρесе ἀκόμη νὰ ἐντρυφᾷ στοὺς βίους τῶν ἀγίων, τῶν ὁποίων προσπαθοῦσε νὰ μιμῆται τὸ παράδειγμα. Εἶχε ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ ἡ ψυχὴ του εἰλκύνετο πρὸς τὸν ἡσυχαστικὸ βίο.

Ἐπιθυμοῦσε ἐν ὀλίγοις ν' ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἄρη τὸν σταυρὸν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Χριστό. Αὐτὸς ὁ πόθος κατέκαιε τὴν καρδιά του. Τὸν πόθο του ὅμως καὶ τὸν ζῆλο ἐκεῖνον ἐνίσχυε ἡ ἱερὰ Μονὴ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων, ὅπως τότε λεγόταν ἡ ἱερὰ Μονὴ Κορώνης, ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴν Πεζούλα. Γι' αὐτὸ οἱ συχνές ἐπισκέψεις τῶν μοναχῶν στὸ χωριό, οἱ συνομιλίες τοῦ Ἀγίου μαζί τους καὶ τὸ καλὸ παράδειγμά τους ἔθελγαν τὸν φλογερὸ νέο καὶ τὸν προετοίμαζαν νὰ δοξάσῃ μίαν ἡμέρα τὸν Χριστό.

Δὲν γνωρίζομε σὲ ποιὰ ἀκριβῶς ἡλικία οἱ εὐσεβεῖς του πόθοι ὤθησαν τὸν Ἅγιο σὲ ἀναζήτησι μοναστηρίου. Νέος πάντως λαμβάνει ὀριστικὰ πλέον τὴν μεγάλη ἀπόφασι νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον. Ἀφήνει λοιπὸν τὸ χωριό του, ἀποχαιρετᾷ τοὺς δικούς του καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ τὶς ἱερὰς Μονὰς τῶν Ἀγράφων. Τέλος, φθάνει καὶ στὸ Μοναστήρι τῆς Κορώνης. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα ἄξιον πνευματικὸ ἐργαστήριον, ὅπου ἡ ἐργασία, τὰ γράμματα καὶ ἡ ἀρετὴ τὸν ἐντυπωσίασαν. Αὐτὰ μαγνήτισαν τὴν ψυχὴ του καὶ παρέμεινε πλέον ἐκεῖ, ἀφοῦ ντύθηκε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα καὶ κατατάχθηκε στὸν χορὸ τῶν μοναχῶν. Ἀγαποῦσε τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν νηστείαν, τὰ δάκρυα, τὴν προσευχή, τὶς ψαλμωδίας, καθὼς καὶ τὴν μελέτη τῶν ἱερῶν Γραφῶν. Πρὸ πάντων διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ τὴν τέλεια ὑπακοὴν στὸν Ἡγούμενον. Ὅταν ἄκουγε τὸ σήμαντρο, ὅπως τὸ ἐλάφι ἔτρεχε στὸν Ναό, γιὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ ψάλλῃ, καὶ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ ἐκεῖ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ἀκολουθία. Ἔτσι, κατόρθωσε νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν ἀρετὴν.

Γι' αὐτὸ, μὲ κοινὴ ψῆφον καὶ ἀπόφασιν, χειροτονήθηκε Διάκονος, κατόπιν Ἱερέας, καὶ ἀργότερα ἐξελέγη Ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας του ἡ ἱερὰ Μονὴ γνώρισε ἡμέρες λαμπρές. Οἱ προσκυνητές, μὲ τὰ τόσα δεινοπαθήματα τὰ ὁποῖα ὑφίσταντο ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἔβρισκαν ἐκεῖ ἀσφαλὲς λιμάνι καὶ ἔρχονταν γιὰ νὰ πάρουν δύναμιν, θάρρος, καὶ παρηγορίαν. Ἀλλὰ καὶ τὰ σκλαβόπουλα στὸν νάρθηκα τῆς ἱερᾶς Μονῆς πολλὰς φορὲς ἄκουγαν τὰ λόγια τοῦ Ἀγίου, ἐνθαρρυντικὰ σὰν αὐτὰ τοῦ ποιητῆ:

<<....Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη·

ἢ λευτερίαν σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλον ἀστέρι

τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρῃ>>. (Ἰ. Πολέμης).

Ἡ φήμῃ τοῦ Ἀγίου ὡς Ἡγουμένου ξεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων. Γι' αὐτὸ, ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ἀπεβίωσε ὁ Ἐπίσκοπος Καπούας – Φαναρίου

Λαυρέντιος, κατόπιν πολλῆς σκέψεως ἐκλέχτηκε παμψηφεί Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ὁ ἀξιόγαστος Σεραφεῖμ καὶ ὡς λύχνος φωτεινὸς τέθηκε ἐπὶ τὴν λυχνίαν, γιὰ νὰ φωτίσῃ ὅλους τοὺς ὑπ’ αὐτὸν πιστοὺς.

Δὲν ποίμανε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ποίμνιό του· ἀναδείχθηκε ὁμῶς πράγματι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθῃσιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ε’11). Ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστό, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ οἱ ἄλλες ἀρετὲς τοῦ Ἁγίου κίνησαν τὸν ζῆλο καὶ τὸν φθόνον τῶν Τούρκων. Ἔτσι, κατὰ τὸ Γραφικὸ «ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον ἀφ’ ἡμῶν, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶν» (Σοφία Σολομ. β’12), ζητοῦσαν ἀφορμὴ νὰ φονεύσουν τὸν δίκαιο.

Ἡ ἀφορμὴ βρέθηκε μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ ἐπισκόπου Λαρίσης (Τρίκκης) Διονυσίου τοῦ Φιλοσόφου. Αὐτός, βλέποντας τὶς πιέσεις καὶ τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα κάθε μέρα ὑφίσταντο οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ συγκρίνοντας τὴν ζωὴ τους πρὸς τὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης, ἐξήγειρε σὲ ἐπανάσταση, τὸ φθινόπωρον τοῦ 1601, τοὺς Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Θεσσαλίας, ἔχοντας ὡς ὁρμητήριον τὰ Τρίκαλα. Ἡ ἐπανάσταση ἐκείνη ἀπέτυχε, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων δεινῶν ἐπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸ θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου.

Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου διήρκεσε δύο ἡμέρες, τὴν 3ην καὶ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1601.

Τὸν καιρὸ πού ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου Σεραφεῖμ ἀπουσίαζε σὲ περιοδείαν στὰ χωριὰ τῶν Ἀγράφων κηρύττοντας τὸν Σταυρωμένον Ἰησοῦ, ἐνισχύοντας καὶ νουθετώντας τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς του.

Στὶς 3 Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε στὸ Φανάρι, φέροντας κατὰ τὴν συνήθειαν διάφορα δῶρα (πεσκέσια) πρὸς τὶς Τουρκικὰς Ἀρχεῖς. Ὅμως οἱ ἀσεβεῖς Τούρκοι ἀγάδες, μόλις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ λένε: «Κι αὐτὸς μὲ τὸν Διονύσιον ἦταν· καὶ τώρα πῶς τόλμησε καὶ ἦρθε μπροστὰ μας;» Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τελείως ἀθῶος, μόλις τοὺς ἄκουσε, ρώτησε «Περὶ τίνος λέγετε ταῦτα;», καὶ ἐκεῖνοι μὲ θυμὸ ἀπήντησαν: «Γιὰ σένα, ἀποστάτη καὶ προδότη...τώρα θὰ λάβῃς καὶ σὺ ἐκεῖνο πού σοῦ ἀξίζει, ἐκτὸς κι ἂν ἀλλάξῃς τὴν πίστιν σου καὶ γίνῃς Τούρκος· τότε θὰ σὲ συγχωρήσουμε καὶ θὰ σὲ τιμήσουμε κιόλας».

Ὁ Ἅγιος, τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴ διακατεῖχε ὁ πόθος πρὸς τὸ μαρτύριον, δὲν δέιλιασε, οὔτε δελεάσθηκε ἀπὸ τὶς ἐπίγειες τιμές. «Κατ’ οὐδένα τρόπον θὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστόν μου· τὴν ἰδικήν σας τιμὴν οὔτε νὰ ἀκούσω θέλω», εἶπε, καὶ μὲ θάρρος ἀρνήθηκε ὅτι συμμετεῖχε εἰς τὸ κίνημα τοῦ Διονυσίου. Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ Τούρκοι, ὄρμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ βία οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀπάνθρωποι ὁδήγησαν τὸν ἀθῶον ἱεράρχην στὸν τότε Διοικητὴ τοῦ Φαναρίου Χαμουζάμπεη, φωνάζοντας καὶ συκοφαντώντας τὸν δίκαιο καὶ λέγοντας: «Κι αὐτὸς ἐπαναστάτης εἶναι καὶ συνεργαζόταν μὲ τὸν καταραμένον Διονύσιον· ἐχθρὸς καὶ φοβερὸς ἀντίπαλός μας.

Θάνατος στὸν προδότη». Ὁ Τοῦρκος Διοικητής, ὅταν ἄκουσε αὐτά, κάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ ν’ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν του, ὑποσχόμενος συγχρόνως πολλὰς τιμές: «Σεραφεῖμ, ἐσὺ εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ἀπορῶ πῶς τὸ ἔπαθες καὶ συμφώνησες μὲ τὸν ἀνόητο ἐκεῖνο Διονύσιο καὶ δὲν σκέφθηκες πῶς τὸ κίνημά σας, ὅχι μόνον ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπικρατήσῃ, ἀλλὰ θὰ στοίχιζε καὶ τὸ κεφάλι σας. Νά, πιάστηκες καὶ κινδυνεύεις νὰ τιμωρηθῇς παραδειγματικὰ μὲ φρικτὸ θάνατο. Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, νὰ γίνῃς Τοῦρκος, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ χαρίσουμε τὸ κεφάλι· ἀκόμα καὶ μεγάλη θέση σοῦ δίνουμε καὶ πλούτη καὶ δόξα σοῦ ἐξασφαλίζουμε».

Ὁ Δεσπότης παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ λόγια τοῦ Διοικητῆ, ἐνῶ παραλλήλως διατηρεῖ ζωντὰ στὸν νοῦ του τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον: «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν» (Β΄ Τιμ. α΄14). Δὲν δειλιάζει λοιπὸν οὔτε πτοεῖται ἐνώπιον τοῦ Χαμουζάμπεη, ἀλλ’ ἀπαντᾷ σύντομα καὶ σταθερά: «Ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ δὲν θ’ ἀποχωρισθῶ ποτέ. Ἀντιθέτως, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης θὰ δεχθῶ τὸν θάνατον χίλιες φορές γιὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Ἅγιον. Δι’ αὐτὸ σφάξε, κόψε, κάμε ὅ,τι σοῦ λέγει ὁ νόμος». Δὲν προφθάνει ὁ γλυκὺς τὴν ὄψιν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους καὶ ὁ αἰμοβόρος καὶ ἄδικος ἐκεῖνος κριτῆς προστάζει νὰ τὸν δείρουν καὶ νὰ τοῦ κόψουν κομμάτια τὴν μύτη.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μαρτύρια ὑπομένει ὁ Ἅγιος, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅχι ἀπλῶς ἀγογγύστως ἀλλὰ εὐχαριστώντας καὶ εὐλογώντας τὸν Θεό. Ἡ μαύρη ψυχὴ τοῦ Τοῦρκου Διοικητῆ δὲν ἱκανοποιεῖται. Ἐκδίδει λοιπὸν νέα διαταγὴ: «Ρίξτε τον στὸ μπουντρούμι, μωρὲ, κι ἀφήστε τον ἐκεῖ χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, ἴσως καὶ ἀλλάξει γνώμη». Μάταια ὅμως ὁ Χαμουζάμπεης ἐλπίζει. Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ, διότι οἱ Ἕλληνες ἱεράρχες γνωρίζουν γιατί πεθαίνουν. Ὁλὴ τὴν νύκτα ἐκεῖνη τῆς 3ης Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος προσεύχεται, ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ στὸ μαρτύριο· καὶ γονυπετῆς ἔλεγε: «Μεσίτευσον, Δέσποινα, πρὸς τὸν Υἱόν Σου».

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, 4η Δεκεμβρίου, ὁ Χαμουζάμπεης, ἀφοῦ κάθισε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου, κάλεσε τὸν Σεραφεῖμ ἐκ νέου, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευσῇ, ὡς φίλος του δῆθεν τώρα: «Ἐ, Σεραφεῖμ, πιστεύω νὰ σωφρονίσθηκες μὲς τὴν φυλακὴ. Ἔλα, λυπήσου τὰ νιάτα σου καὶ πίστεψε στὸν Μεγάλον Προφήτη». Ὁ Ἅγιος μὲ φαιδρὸ πρόσωπο ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ σὺν ἀσεβεῖς συμβουλὰς τοῦ Χαμουζάμπεη καὶ νὰ πιστέψῃ στὸν ψευδοπροφήτη καὶ ἀσεβῆ Μωάμεθ. Πρὶν καλὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους τοῦ ὁ Σεραφεῖμ, προστάζει ὁ Διοικητῆς νὰ τὸν δείρουν γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἀλλὰ τώρα σφοδρότερα, καὶ ἐπὶ πλέον προσθέτει: «Τανύστε του τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ βάλτε στὴν κοιλιά του μία μεγάλη πέτρα· χωρὶς καμία λύπη κατακόψτε καὶ ξεσχίστε τὶς σάρκες του». Ὁ Ἅγιος ὑφίσταται ἀγογγύστως ὅλα τὰ ἀνωτέρω μαρτύρια καὶ, ὅπως ἦταν φυσικό, κατόπιν τῆς φοβερῆς αἱμορραγίας, διψᾷ· ἀλλὰ, καθ’ ὃν τρόπο δίψασε ὁ Κύριος καὶ «ἔδωκαν εἰς τὴν δίψαν αὐτοῦ χολὴν καὶ ὄξος», τοιοῦτοτρόπως καὶ τώρα ποτίζουν τὸν βαρέως αἱμορραγοῦντα Ἀρχιεπίσκοπο

λασπῶδες νερὸ μετὰ χολῆς ἀναμεμειγμένο. Τοῦτο ὁ Ἱερομάρτυρας Σεραφεῖμ τὸ δέχθηκε μὲ μεγάλη χαρά, διότι τοῦ ὑπενθύμιζε τὸ ὄξος καὶ τὴν χολὴ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου, τὸν Ὅποιον ἀξιώθηκε νὰ μιμηθῇ. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἐκείνη ἐξόργισε ἀκόμη περισσότερο τὸν Διοικητὴ, ὁ ὁποῖος γιὰ μία στιγμή αἰσθάνεται «τὸ αἷμα του νὰ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι», ὅπως συνήθως λέμε, καὶ δίνει τὴν τελευταία του ἐγκληματικὴ διαταγή: «Σουβλίστε τον».

Δέσμιος πλέον, ὡς «πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν» ὁδηγεῖται ὁ ἀθῶος Ἱεράρχης στὴν τότε ἀγορὰ τοῦ Φαναρίου καὶ κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι, ὅπου σήμερα βρίσκεται μεγαλοπρεπῆς Ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου, ὑφίσταται τὸν ὑπεράνω πάσης περιγραφῆς μαρτυρικὸ θάνατο.

Καθὼς ὁ πρᾶος Σεραφεῖμ προχωροῦσε πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, μία Ἀράπισσα, «μελανωτέρα εἰς τὴν ψυχὴν παρὰ εἰς τὸ σῶμα», ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ συγγραφέας τοῦ Μαρτυρολογίου, στηριζόταν σ' ἓναν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὴν βρύση «Λουτρόν». Μόλις εἶδε τὸν Ἅγιο, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη μὲ αἰσχρὲς καὶ ἀτιμωτικὲς φράσεις. Ὁ Ἱερομάρτυρας ὅμως, μιμούμενος καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ὁποῖος προσευχόταν ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς σταυρωτὲς του λέγοντας «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ' 34), δὲν εἶπε τίποτα κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἄπιστης ἐκείνης γυναίκας· ἀπλῶς ἔρριξε ἐπάνω της μόνο ἓνα βλέμμα οἴκτου. Καὶ -ὦ τοῦ θαύματος!- ἐστράφη ἀμέσως τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, ἔμεινε δὲ στὴν κατάσταση αὐτὴ ἐπὶ δέκα πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας χωρίζουν τὸν Ἱερομάρτυρα ἀπὸ τὸ φρικτὸ τοῦ σουβλισμοῦ μαρτύριο. Γι' αὐτὸ προσεύχεται θερμότερα. Ὅταν ἔφθασε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ, σουβλίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄσπλαχνους καὶ σκληροὺς Τούρκους, παρέδωσε δὲ τὴν ἀγία του ψυχὴ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔλαβε ὄψη μεγαλειώδη.

Ὁ Τοῦρκος Διοικητὴς, θέλοντας καὶ μὲ τὸ λείψανο τοῦ Ἀγίου νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς χριστιανοὺς, διέταξε νὰ μείνῃ ἐκτεθειμένο πολλὰς ἡμέρες. Ἀλλὰ, «ὅπου Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Τὸ σῶμα δὲν ἔπαθε ὅ,τι συνήθως παθαίνουν τὰ νεκρὰ σώματα, δηλαδὴ οὔτε διογκώθηκε, οὔτε δυσοσμία ἐξέπεμπε, ἀλλὰ ἀντιθέτως διατήρησε τὴν φυσικὴ του κατάσταση καὶ εὐωδίαζε, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ· οἱ δὲ Χριστιανοὶ χαίρονταν καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἐνα μόνον τοὺς λυποῦσε: ὅτι δὲν ἐπέτρεπαν σ' αὐτοὺς νὰ λάβουν τὸ πολυβασανισμένο ἐκεῖνο σῶμα καὶ νὰ τὸ θάψουν, διότι ὁ Χαμουζάμπεης τοποθέτησε σκοποὺς γιὰ νὰ τὸ φυλάγουν ἡμέρα καὶ νύκτα.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως κόπηκε ἡ μακαρία κεφαλὴ τοῦ Ἀγίου κατὰ διαταγὴ τοῦ Διοικητῆ καὶ στάλθηκε στὰ Τρίκαλα μαζὶ μὲ τὶς κεφαλὰς δυὸ ἄλλων ἐπαναστατῶν. Ἐκεῖ, στὸ μέσον της πλατείας τῆς πόλεως, στήθηκαν τὰ κεφάλια σὲ κοντάρια μὲ τὸ μέτωπο δυτικά. Ἀλλὰ, ἐνῶ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἔμειναν ἀκίνητα, τὸ κεφάλι τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ βρέθηκε τὸ πρῶτὸ στραμμένο πρὸς τὴν Ἀνατολή· τὸ

θαυμαστόν αὐτὸ γεγονός ἐπαναλήφθηκε ἐπὶ ἡμέρες.

Κατὰ θεία οἰκονομία τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βρέθηκε στὰ Τρίκαλα ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δουσίκου, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ θαῦμα, ἀποφάσισε νὰ βρῇ τρόπο καὶ νὰ πάρῃ στὸ Μοναστήρι του τὴν εὐλογημένη ἐκείνη κεφαλὴ, γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ ὡς θησαυρὸ πολύτιμο.

Τὸ σῶμα τοῦ Ἀγίου δὲν βρέθηκε, διότι ρίχθηκε κάπου κάτω ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ Φρούριο τοῦ Φαναρίου, ὅπως διασώζει ἡ παράδοση τῶν Φαναριωτῶν.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μερικὰ ἀγνὰ Φαναριωτόπουλα ἔβλεπαν ἐπὶ συνεχῇ ἔτη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἀγίου, φωτεινὴ στήλη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ φθάνῃ στὴν γῆ, βόρεια τοῦ φρουρίου κοντὰ στὸ τζαμί. Ἀλλὰ, ὅταν πῆγαιναν ἐκεῖ, τὸ φῶς ἔσβηνε. Γι' αὐτὸ, πρὶν μπουῖν τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ, ἔγιναν ἀνασκαφὲς στὸν χῶρο ἐκεῖνο, μήπως βροῦν τὸ μαρτυρικὸ τοῦ Ἀγίου σῶμα. Δυστυχῶς δὲν βρέθηκε, ὅπως δὲν βρέθηκαν καὶ τόσων ἄλλων μαρτύρων τὰ σώματα. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν σώθηκε τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Σεραφεῖμ, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ σωθῇ ἡ Ἀγία του Κάρα.

Καὶ νὰ, ὁ καλὸς Θεὸς παρουσίασε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς τοῦ Δουσίκου ἕναν Ἀλβανὸ χριστιανό, στὸν ὁποῖο ὑποσχέθηκε 50 γρόσια, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν θαυματουργὸν κάραν τοῦ Ἀγίου. Πράγματι, παραφύλαξε τὴν νύκτα καὶ περίπου τὰ ξημερώματα, ὅταν εἶδε τοὺς φύλακες νὰ παραδίδωνται στὸν ὕπνο, πῆγε καὶ ἄρπαξε τὴν κάραν τοῦ Ἀγίου. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν βιάσθηκε καὶ ἀφ' ἑτέρου φοβήθηκε, ἄφησε τὸ κοντάρι καὶ ἔπεσε. Ὁ θόρυβος ξύπνησε τοὺς φύλακες, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀντιλήφθηκαν τὸ γεγονός, ἔτρεξαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἀλβανὸ χριστιανό.

Ἐκεῖνος τότε, κινούμενος ἀπὸ ζῆλο καὶ ἀποβλέποντας στὰ χρήματα, κράτησε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν ἁγία κάραν καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἐνῶ πίσω του ἔτρεχαν ἐξοργισμένοι οἱ φύλακες. Ὅταν ἔφθασε στὴ γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ, στὸν Καραβόπορο, βλέποντας τοὺς Γενίτσαρους νὰ πλησιάζουν, ἔρριξε τὴν κάραν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ σωθῇ καὶ ἀνάγκασε τοὺς στρατιῶτες νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι.